

21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

— obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że zasiłki pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz dodatek na pokrycie wyższych kosztów przewidziane w ustawie nr 447/2008 stanowią świadczenia w razie choroby w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, które powinny być wypłacane również beneficjentom niezamieszkującym na terytorium danego państwa członkowskiego (w niniejszym wypadku Republiki Słowackiej). Tym samym prawo krajowe nie może ograniczać prawa beneficjentów niezamieszkujących na terytorium słowackim do pobierania tych zasiłków. Prawo słowackie, które przewiduje takie ograniczenie nie jest zatem zgodne z art. 48 TFUE i z art. 7 i 21 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 27 sierpnia 2013 r. — Europäische Schule München przeciwko Silvana Oberto

(Sprawa C-464/13)

(2013/C 336/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Szkoła Europejska w Monachium

Strona pozwana w postępowaniu rewizyjnym: Silvana Oberto

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 Konwencji Określającej Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r.⁽¹⁾, zwanej dalej „konwencją”, należy interpretować w ten sposób, iż zatrudnieni przez Szkołę Europejską nauczyciele kontraktowi, którzy nie zostali oddelegowani przez państwa członkowskie zaliczają się do osób wskazanych w tej konwencji i nie są wyłączeni — tak jak kadra administracyjna i personel pomocniczy szkoły — spod zakresu stosowania tego uregulowania?

2) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie to obejmuje również ocenę zgodności z prawem niekorzystnego aktu wydanego przez dyrektora szkoły względem nauczycieli kontraktowych w ramach wykonywania jego uprawnień wynikających z konwencji lub przepisów wydanych na jej podstawie?

3) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że również zawarcie umowy między dyrektorem Szkoły Europejskiej i nauczycielem kontraktowym dotyczącej stosunku pracy tego nauczyciela na czas określony stanowi niekorzystny akt wydany przez dyrektora względem nauczyciela kontraktowego?

4) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie lub trzecie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że określona w nim Izba Odwoławcza jest, po wyczerpaniu drogi administracyjnej, wyłącznie właściwa jako pierwsza i ostatnia instancja do rozstrzygnięcia sporów dotyczących ograniczenia czasu trwania umowy o pracę zawartej przez dyrektora Szkoły z nauczycielem kontraktowym, jeżeli to porozumienie w znacznym stopniu oparte jest na wytycznej Zarządu Szkół zawartej w punkcie 1.3. statutu dla nauczycieli kontraktowych zatrudnionych po dniu 31 sierpnia 1994 r. (StaLES), który przewiduje „roczne umowy o pracę”?

⁽¹⁾ Dz.U. 1994 L 212, s. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 27 sierpnia 2013 r. — Szkoła Europejska w Monachium przeciwko Barbara O’Leary

(Sprawa C-465/13)

(2013/C 336/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Szkoła Europejska w Monachium

Strona pozwana w postępowaniu rewizyjnym: Barbara O’Leary

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 Konwencji Określającej Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r., zwanej dalej „konwencją”⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż zatrudnieni przez Szkołę Europejską nauczyciele kontraktowi, którzy nie zostali oddelegowani przez państwa członkowskie, zaliczają się do osób wskazanych w tej konwencji i nie są wyłączeni — tak jak kadra administracyjna i personel pomocniczy szkoły — spod zakresu stosowania tego uregulowania?

2) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie to obejmuje również ocenę zgodności z prawem niekorzystnego aktu wydanego przez dyrektora szkoły względem nauczycieli kontraktowych w ramach wykonywania jego uprawnień wynikających z konwencji lub przepisów wydanych na jej podstawie?

3) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że również zawarcie umowy między dyrektorem Szkoły Europejskiej i nauczycielem kontraktowym dotyczącej stosunku pracy tego nauczyciela na czas określony, stanowi niekorzystny akt wydany przez dyrektora względem nauczyciela kontraktowego?

4) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie lub trzecie:

Czy art. 27 ust. 2 zdanie 1 konwencji należy interpretować w ten sposób, że określona w nim Izba Odwoławcza jest, po wyczerpaniu drogi administracyjnej, wyłącznie właściwa jako pierwsza i ostatnia instancja do rozstrzygania sporów dotyczących ograniczenia czasu trwania umowy o pracę zawartej przez dyrektora Szkoły z nauczycielem kontraktowym, jeżeli to porozumienie w znacznym stopniu oparte jest na wytycznej Zarządu Szkół zawartej w punkcie 1.3. statutu dla nauczycieli kontraktowych zatrudnionych po dniu 31 sierpnia 1994 r. (zwanego dalej „StALES”), który przewiduje „roczne umowy o pracę”?

⁽¹⁾ Dz.U. 1994 L 212, s.3.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 18 czerwca 2013 r. w sprawie T-406/08 ICF przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 sierpnia 2013 r. przez Industries Chimiques du Fluor (ICF)

(Sprawa C-467/13 P)

(2013/C 336/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Industries Chimiques du Fluor (ICF) (przedstawiciele: P. Wytinck, D. Gillet, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie T-406/08 Industries Chimiques du Fluor (ICF) przeciwko Komisji Europejskiej i, jeśli Trybunał uzna, że dysponuje wszystkimi koniecznymi elementami umożliwiającymi wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, uchylenie nałożonej na ICF w spornej decyzji grzywny w kwocie 1 700 000 EUR lub, co najmniej, zmniejszenie kwoty tej grzywny;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

— obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi trzy argumenty.

W pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa lub też co najmniej nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych, czy też przeinaczenia ich podczas oceny rozstrzygając, iż okoliczność, że Komisja oparła sporną decyzję na dokumentach, o których nie wspomniała w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, nie stanowi naruszenia prawa do obrony oraz art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾.

Wnosząca odwołanie stoi również na stanowisku, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa rozstrzygając, iż przyjęcie przez Komisję w spornej decyzji mniejszej liczby uczestników naruszenia niż ta przyjęta w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów nie zaszkodziło interesom strony skarżącej w pierwszej instancji ani nie stanowi naruszenia jej prawa do obrony, a to ze względu na to, że przed wydaniem decyzji skarżąca nie miała możliwości zajęcia stanowiska w kwestii tego zmniejszenia.

W drugim zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Jej zdaniem Sąd dokonał błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien interpretując wyrażenie „całkowita wartość sprzedaży dóbr (towarów) lub usług mających związek z naruszeniem” jako oznaczające całkowitą wartość sprzedaży dokonanej jedynie przez przedsiębiorstwa uczestniczące w naruszeniu, a nie — całkowitą wartość sprzedaży na tym rynku.